

ГОРЧИВЪ СМѢХЪ

Озърнешъ се записанъ въ своята орисъ
и въ този мигъ — каква комична проза —
една луна въ квадратния прозорецъ
оглежда своя ликъ туберкулозенъ
и праща ти нерадостенъ приветъ,
а ти — на пукъ на своя безкъсметъ —
отправяшъ въ погледа ѝ портокаленъ
потокъ отъ смѣхъ — и все така сърдеченъ
ти чакашъ, може би, и тази вечеръ
гладътъ — уви — съ любовъ да те погали.

Тѣй смѣшенъ е наоколо животътъ
и често въ смѣхъ ний тръпнемъ изумени.
Напримѣръ: Спи другарътъ безработенъ,
опъналъ ръстъ на плочитѣ студени,
въ потъналъ въ мракъ и влага сутеренъ,
а гледашъ кученцето Люсиенъ
и Пуфи — бѣлата ангорска котка,
преяли млѣко, кремъ или кюфтета —
на плюшенитѣ меки канапета,
лежатъ до господарката си кротко.

Усмивашъ се на този животъ двуличенъ
и безъ дори съ ума да разсждавашъ, —
съ гримаса нѣкаква за тебъ типична,
на друга смѣшка мълкомъ отминавашъ.
Смѣхътъ е подъ ржка съсъ тебъ навредъ,
но трѣбва да не бждешъ кжсогледъ,
а тѣй да схващашъ смѣшното въ нѣщата,
че, въ твоята сурова всѣкидневность,
смѣхътъ за тебъ да бжде цѣръ и ревностъ —
построшатъ ли ти нѣкжде ребрата. . .